

Alef – a kezdet (Zsolt 119,1-8)

*Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek.
 Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt,
 nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak.
 Te megparancsoltad, hogy utasításaidat pontosan megtartsák.
 Bárcsak állhatatosan járhatnék utadon, megtartván rendelkezéseidet!
 Akkor nem vallanék szégyent, ha figyelnék minden parancsolatodra.
 Tiszta szívből adok hálát neked, tanulva igazságos döntéseidet.
 Megtartom rendelkezéseidet, ne hagyj el engem soha!
 Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet.*

A 119. zsoltár aranyábécéjének első betűje az *alef*: a kezdet. Három ismeret világlik ki ezekből a sorokból: Felismerés, beismerés, megismerés.

Felismerés. *Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek. Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt, nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak.*

Az emberi élet folyamatos kívánsága, az emberek örök vágya, a múlandóság örökkévaló óhaja a boldogság, elérése. Az *alef* felismerése abban rejlik, ha felismerjük, csak az Isten szerinti élet a tökéletes élet. A boldogság az, ha az ember megfogadja és elfogadja Isten intelmit. Ha teljes szívvel keresi őt. Ha nem követ el álnokságot. Ha az Ő útján jár. Ez a boldogság forrása, ez a boldogság alefje. Ez az élet kezdete. Erre a felismerésre szólít fel ma is. Hol van a te boldogságod? Hol keresed boldogulásod? Hol van életed forrása, kezdete, alefje? Keresed-e Őt teljes szívvel? Nem cselekszel-e álnokságot másokkal szemben, Istennel szemben, magaddal szemben? Vajon az ő útján jársz-e? Ismerjük fel a boldogságot, az Benne rejlik. Aki a kezdet, akitől élünk, akiből élünk.

Beismerés. *Te megparancsoltad, hogy utasításaidat pontosan megtartsák. Bárcsak állhatatosan járhatnék utadon, megtartván rendelkezéseidet! Akkor nem vallanék szégyent, ha figyelnék minden parancsolatodra.*

A zsoltáros beismeri, hogy tudja, Isten már ismertette az emberrel az élet útját és meghagyta azt is, hogy azon járjon. Azt is beismeri a zsoltáros, hogy nem jár mindig helyes úton, nincsenek mindig pontos, Isten szerinti helyén az útjai, nem tartja meg mindig Isten rendelkezéseit. Azt is beismeri, hogy gyakran vall szégyent, gyakran sikertelen, gyakran boldogtalan. És mi? Beismerjük? Elismerjük? Ismerjük be, ha nem találjuk mindig a boldogság útját, ismerjük be, hogy bár tudjuk, merre keressük, hogy hol forrásozik, mégsem vagyunk állhatatosak keresésében és követésében!

Megismerés. *Tiszta szívből adok hálát neked, tanulva igazságos döntéseidet. Megtartom rendelkezéseidet, ne hagyj el engem soha!*

A felismerés és a beismerés megláttatja a zsoltárossal, hogy a világ történései, az élet eseményei nem esetlegesek. Nem önmaguktól és önmagukban zajló események. A felismerés és beismerés megismerteti vele, hogy mindezek mögött Isten igazsága rejtőzik. Az ő nem emberi igazság és mérték szerinti döntései irányítják a világot. Mert ahogyan igazságtalannak tartjuk gyakran a velünk történeteket, és igazságtalannak érezzük az ártatlanul szenvedőket, s a vétlenül meghalókat, úgy igazságtalan az értünk ártatlanul kereszthalált szenvedett Krisztus áldozata is. Ez a megismerés hálára indít, változásra sarkall és ragaszkodásra buzdít. Megismertük-e már Isten igazságát a körülötünk lévő világban? Megismertük-e már Isten igazságát saját életünkben? Megismertük-e már a nem emberi lépték szerinti Isten szabadító – héberül *Jésua* – igazságát? Ragaszkodjunk e megismerés révén a boldogság forrását, *alefjét* jelentő isteni rendelkezésekhez, úthoz, kérve hozzá az Ő segítségét!

Dr. Zsengellér József